

Der er paa disse Møder blevet stillet forskellige Forslag, blandt andet Forslag om, at Staten skulde mage det saa, at alle arbejdsløse fik et Tilskud af Statskassen paa 20 Kr. om Ugen pr. Person, indtil de fik Arbejde. Det er naturligvis ikke at forståa paa den Maade, at Folk, som ikke have tjent de 20 Kr. om Ugen, medens de arbejdede, skulde have det, men det er et Tal, man har slynget ud for at samle sig om noget; det er den Slags Ting, som bør drøftes nærmere, selvfølgelig. Der ligger i dette Forlangende Kravet om Anerkendelse af Retten til Arbejde, og de Mennesker, som ere henviste til at søge deres Virksomhed som Arbejdere, men som ifølge Samfundsforholdene lukkes ude fra Arbejde, have samfundsmæssig set et Krav paa at faa enten Arbejde eller Erstatning for Arbejde, det er ganske afgjort. Og hvis vi med den Arbejdsløshed, vi have her, havde levet under andre Breddegrader, under varmere Himmelstrøg eller under Forhold, hvor Organisationstanken er trængt mindre dybt ind, havde vi sandelig ikke her i Dag kunnet holde en Forsamling med saa faa Medlemmer i Salen og kunnet sidde her saa forholdsvis roligt og høre paa Tingene; saa var der sket noget ganske andet. Netop fordi vi have saa stærke Organisationer her i Danmark, foregaar det, som Arbejderne beskæftige sig med, væsentlig indenfor Organisationerne. Og det er rigtigt, det bør det ogsaa gøre, men man maa ikke tro, at man kan til evig Tid blive ved at bygge paa dette. Jeg siger, at de danske Arbejdere ønske helst, at alt foregaar ad Evolutionens Vej, at alt sker ad den rolige Udviklings Vej. Men de ville selvfølgelig ogsaa høres, og ie have Krav paa at blive hørt. Man dan ikke af den Omstændighed, at der ikke har fundet noget som helst Sted her i København eller andre Steder, slutte, at alting er forholdsvis roligt og forholdsvis godt.

Jeg gør opmærksom paa, at hvis der ikke fra Statens, fra det offentlige Side gribes til og ydes Hjælp, staa vi paa Hungerrevoltens Rand. Det er det, vi gøre. Det er ikke almindelige Forhold, vi leve under her, det er ikke en almindelig Arbejdsløshed. Det, der sker, er et økonomisk Jordskælv, intet mindre. Naar man ruskes op, fordi man ser, at en Mængde Mennesker er kommen til Skade og er bleven ødelagt, maa man ogsaa kunne blive rusket op under Forhold som disse, hvor saa mange Mennesker lide Nød, der ikke er mindre, end den er for dem, der have faaet Huset styrtet ned over sig. Ærede Med-

lemmer skulde foretage en Razzia omkring i Arbejderkvartererne og se, hvorledes det ser ud der, de skulde kigge ind hos Arbejderne, ind i deres Spisekamre og se, hvorledes der ser ud, se, hvorledes det ser ud i deres Klædekabe, og se, hvorledes deres Hjem er raseret, og danne sig et Skøn over, hvorledes Forholdene ere hos disse Arbejdere. Ogsaa det ærede Medlem fra Odense (Halsted) skulde tage sig en saadan Tur, han havde vist rigtig godt af det. Selv de fattige Kilder, hvoraf Arbejderne kunne øse under almindelige Forhold, ere til Dels stoppede. De fattiges Børs er Pantelaanerne, Marskandiserne, men de ere ogsaa stoppede op i denne Tid. Marskandiserne ligge med Lagrene fulde, Pantelaanerne lige saa. De laane ingenting. Der skal meget til for at laane 1 Kr. i denne Tid. Paa de Steder er der altsaa ogsaa stoppet op. Og naar der saa er saa mange, der have faaet den Hjælp gennem Arbejdsløshedskasserne, som de kunne faa, og alle Sunde ere lukkede, spørger jeg: Hvad skulde de gøre, hvad skulde de stille op? Fordi alt gaar roligt, maa man ikke tro, at alt er roligt, det er det ikke. Sultne Mennesker ræsonnere i Almindelighed ikke, de forlange, de kræve, og det maa vi erkende, at vi i nogen Grad maa imødekomme disse Krav.

Den ærede Ordfører havde fat i Spørgsmaalet om Polakkerne og sagde, at det var en daarlig økonomisk Ordning, naar man levede under Forhold, hvor man kaldte fremmede Arbejdere ind i Landet og lod de danske Arbejdere gaa ledige og maaske skulde hjælpe dem. Det er selvfølgelig rigtigt, men det er det samme, som gentager sig i Industrien: Fabrikker og Arbejdspladser staa ledige. Der er en Organisation med 1,400 Medlemmer, der har omtrent 60 pCt. arbejdsløse, og af dem havde midt i Januar omtrent 400 gaaet ledige i over 40 Uger. Der er arbejdsløse, der nu begynde som saadanne paa det andet Aar; de have gaaet et helt Aar og have i Arbejdsløhedskassen faaet, hvad der tilkommer dem. Nu begynde de paa det andet Aar. Man kan vel tænke sig, hvad det vil sige for Mennesker, der gaa paa den Maade. Der hjælper ingen Arbejdsløhedskasser eller noget som helst. De maa klare sig i $\frac{3}{4}$ Aar, hvor de ingen Hjælp kunne faa gennem deres Kasser og vanskelig paa anden Maade. Derfor sige Arbejderne: Hvorfor skulde vi opretholde saadanne Forhold? De store Fabrikker staa ledige, og her gaa vi udenfor og ville gerne arbejde; hvorfor eksproprierer Staten ikke